

VIITORUL ROL

ION SĂSĂRAN

O simplă coincidență face ca actorul Ion Săsăran să ia cuvîntul, în spațiul acestei rubrici, în stagiunea în care împlinește un sfert de veac de teatru. „Chiar dacă au trecut 25 de ani, nu pot să nu-i pomenesc pe cei care mi-au fost dascăli și mi-au călăuzit pașii pe scenă: Moni Ghelenter, Ana Barcan, A. Pop Marțian; și nici să uit primul meu rol, Kleșci din *Azilul de noapte* de Maxim Gorki“. De atunci, Ion Săsăran aparține colectivului Teatrului din Baia Mare, arătându-se hotărît să-și cultive calitățile într-o muncă de echipă, printr-un antrenament complex și de durată, și făcîndu-și un punct de onoare, din a șlefui cu mîgală personajele care i-au fost încredințate. Între timp, a jucat mult, roluri mari și mici, dramă și comedie, dintre care notăm: *Flemming (Institutorii, de Otto Ernst)*; *Neznamov (Vinovați fără vină, de Ostrovski)*; *Mercutio (Romeo și Julieta, de Shakespeare)*; *Ducele de Alba (Don Carlos, de Schiller)*; *James Tyrone-jr. (Luna dezmoștenitorilor, de Eugene O'Neill)*; *Alan Squier (Pădurea împietrită de R. Sherwood)*; *XX (Emigranții, de Mrožek)*; *Dragomir (Năpasta, de I. L. Caragiale)*; *Rareș (Apus*

de soare, de Delavrancea); *Ion, eroul romanului lui Rebreanu, în dramtizarea semnată de Mihail Sorbul; Cloșca (Procesul Horia, de Al. Voitin)*; *Vasile Lucațiu (rolul titular din piesa lui Dan Tărchilă)*; *Banu Mareș (Secunda 58, de Dorrel Dorian)*; *Vasile Mirca (A cincea lebdă de Paul Everac)*; *Reporterul (Anchetă asupra unui tânăr care nu a făcut nimic, de Adrian Dohotaru)*.

La Teatrul Dramatic din Baia Mare, se repetă piesa *Speranța nu moare în zori*, de Romulus Guga. Regia: Radu Dinulescu. Ion Săsăran este distribuit în rolul Tăranului.

„Ca și în alte rînduri, mă apropiu de personaj cu respectul omului care va trebui «să dea viață» altui om. Legătura mea afectivă cu tăranul Ion a început cu sfiala celui care-și reduce în minte și în suflet anii copilăriei și ai tinereții (sînt născut într-un sat lângă Baia Mare, în Săsari), cînd umblam cu oile la pășune, cînd mergeam la sapă și la coasă și cînd doream să am un petec de pămînt al meu.

Tăranul din piesa lui Romulus Guga e un om drept, cinstit, cu o candoare ce-l aureolează parcă. Luptător și iubitor de dreptate, acest Ion e menit să împlinească visul tuturor Ionilor din țara noastră. În clipa cînd va tăia brazdă din moșia unde, pe vremuri, străbunii i-au fost înhămați la plug, el va trăi sentimentul veșniciei. Ion are demnitatea pe care o au dintotdeauna tărani; chează și moștenitor al celor mulți și asupriți, devine stăpîn al pămîntului pentru care au luptat și au murit părinții lui, în 1907.

...«Nu pierе țara asta, mă, n-o să piară niciodată, pină sîntem pe pămînt și în pămîntul ei!...» e una dintre replicile care exprimă legătura lui cu pămîntul care s-a născut, și care-l hrănește; tăranul lui Romulus Guga dobindește, astfel, dimensiuni simbolice.

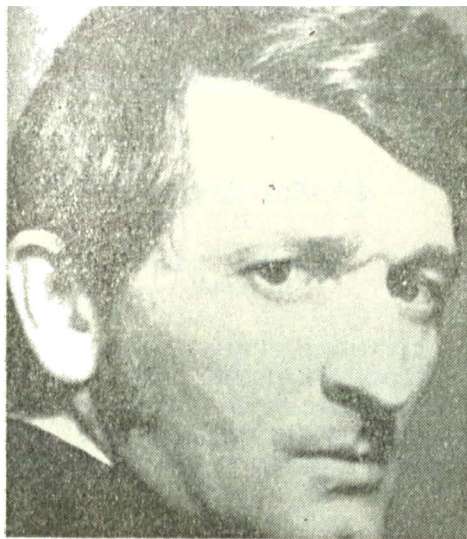
Cu acest poem dramatic închinat unui moment de răscruce a istoriei luptei comunistilor pentru o viață mai bună, colectivul Teatrului din Baia Mare pregătește spectacolul care vine să omagieze — împreună cu întreaga țară — a 60-a aniversare a Partidului Comunist Român“.

telex-., teatrul“ ● telex-., teatrul“ ● telex-., teatrul“

● La Teatrul „Mihai Eminescu“, din Botoșani, se repetă Interesul general, în regia lui Eugen Traian Bordsușanu, și scenografia lui Constantin Molocea. De unde se vede că Aurel Baranga este, în

continuare, un dramaturg prețuit și mult jucat. Pe bună dreptate! ● La secția maghiară a Teatrului Național din Tîrgu Mureș se repetă, în regia lui Kincses Elemer, Bank Ban de Katona Jozsef. Pină la

sfîrșitul stagiunii, vor mai fi realizate spectacole cu piesele Pensiunea doamnei Olimpia, de I. D. Șerban, Inaugurarea casei, de Szigyartó Sandór, și Există asemenea dragoste, de

VIITORUL ROL

MIRCEA ANDREESCU

Mircea Andreescu a absolvit I.A.T.C. în 1964, la clasa prof. A. Pop-Marțian — Octavian Cotescu, cu rolul Touchstone (Tocilă) din *Cum vă place*, de Shakespeare. Repartizat la Teatrul Dramatic din Brașov, rămâne credincios și azi instituției, care, la rîndul ei, îi oferă partituri dramatice, de natură să pună în valoare caracteristicile acestei personalități actoricești originale. Mircea Andreescu nu desparte tranșant rolurile aparținînd diverselor specii ale genului dramatic, ci le tratează într-o manieră proprie, căptușind dramatismul cu o fin disimulată ironie, descoperind stratul amar, ascuns sub scînteierile comicului. Jocul său concis și incisiv îi îngăduie să-și plaseze personajele în zona semnificațiilor esențiale. Dealtfel, fișa lui de creație e un argument în acest sens: Rică Venturiano (*O noapte furtunoasă* — rol pentru care a primit premiul revistei „Teatrul” în 1970), Agamiță Dandanache (*O scrisoare pierdută*) și Iancu Pampon (*D'ale carnavalului*) de I. L. Caragiale; Chitlaru (*Opinia publică* de Aurel Baranga), Marcu (*Acești îngeri triști*), Victor (*Pisica în noaptea Anului nou*) și Facca (*Mormintul călărețului a-*

var) de D. R. Popescu; Andronic (*Ultima oră* de Mihail Sebastian); Reporterul (*Interviu de Ecaterina Oproiu*); Citiitorul de contor (*Armistițiul cu diavolul*) și Tit Mircea (*A cincea lebedă*) de Paul Everac; Giles Corey (*Vrăjitoarele din Salem* de A. Miller); Sir Andrew (*A 12-a noapte* de Shakespeare); Tuzenbah (*Trei surori* de Cehov); Magis (*Oul* de Felicien Marceau); Eduard al II-lea, rolul titular din piesa lui Marlowe.

Teatrul Dramatic din Brașov montează piesa lui Dario Fo, *Nebunul se întoarce*. Regia: Olimpia Arghir. Mircea Andreescu va interpreta rolul Nebunului. Iată câteva dintre gîndurile sale despre piesă și despre personaj.

„Acțiunea piesei lui Dario Fo, inspirată de un fapt real, se petrece în zilele noastre, la un comisariat de poliție din Italia; este o satiră la adresa corupției, într-o societate întemeiată pe privilegiul de clasă. Nebunul e un rol complicat, atît în ce privește echilibrul forțelor lăuntrice, cît și în ce privește alegerea mijloacelor de expresie.

Nebunul reprezintă omul obsedat de răul din lume. Dar, la rîndul lui, e un produs al acelei lumi rele, violente, victima și, în același timp, judecătorul ei. E posesorul unui carnet de sănătate în care este notat un copios itinerar de ospicii. «Nebunia» sa e însă ambiguă; nu e un bolnav psihic, în sensul consacrat al expresiei, deși întreprinderea sa e, într-un fel, nebunească: pătrunzînd în citadela forței represive, inițiază, pe cont propriu, o anchetă asupra împrejurărilor suspecte ale morții unui tînăr arestat, în care folosește toate mijloacele (chiar și impostura, adică se travestește în diverse personaje oficiale). Investigația sa urmărește mai mult decît simplul răspuns la întrebarea: a fost sinucidere sau crimă? Aici, disproporția dintre mijloace și scop — una dintre caracteristicile nebulniei — atinge sublimul, fiindcă omul își asumă misiunea de acuzator al violenței criminale a anchetatorilor, al justiției aservite, implicit, de acuzator al societății pe care această «justiție» o reprezintă”.

Maria MARIN

telex-„,teatrul“●telex-„,teatrul“●telex-„,teatrul“

Hajdu Gyözö. ● Dinu Cernescu semnează, în „Flacăra” din 19 martie 1981, un foarte interesant interviu, intitulat „Arta este impozitul condiției umane. ● A apărut nr. 8 al caietului-program

„Arlechin”, editat de secretariatul literar al Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași. Caietul-program arată frumos și are un conținut dens, variat, dar asta nu-l scu-

tește pe Mircea Filip, secretarul literar al teatrului și corespondentul voluntar al „Telexului”, să mai furnizeze, măcar din cînd în cînd, știri pentru

FAIMA